

Politisk Bulletin fra SUFs Sentralstyre

Nr. 1 1967

Redigert av SUFs politiske nestformann Oddmund Söilen

På Oslo-Akershus fylkeslags juletreffest 29/12 66 holdt UNGSOSIAL-ISTENS redaktör Tron Ögrim denne politiske apellen :

Kamerater !

Hensikten med organisasjonen vår er å drive politikk. Ikke for politikken egen skyld, men for å bryte ned det borgerlige samfunnet og bygge opp et nytt og bedre. Dere veit at dette er den vesentlige skilnaden mellom oss og de borgerlige ungdomsorganisasjonene, AUF inkludert, hvis formål later til å være å samle ungdommen til dans, å la medlemmene höre dumme politikere med lysbilder holde foredrag om ville dyr i Afrika, og å spre folke-musikk av Jim Reeves-typen.

Men derfor er vi også, i motsetning til de borgerlige ungdomsorganisasjonene (AUF inkludert), nødt til å stoppe opp av og til og tenke oss om. Vi kan ikke som de andre organisasjonene lunte bedagelig rundt uten syn for annet enn egen nese, men må se videre. Hvordan er den politiske situasjonen for tida ? Hva er det viktigste vi arbeider for, hvilken linje skal vi følge ? Et sånt oversyn er vitsen med denne apellen.

Ser vi på hendingene i verden i 1966, viser utviklinga oss et blandet bilde. Mange vil si det har vært store tilbakeslag. Dette er riktig. De nasjonale frigjøringsbevegelsene og de demokratiske, sosialistiske og revolusjonære kreftene vi er solidariske med har lidt endel nederlag. Gahnas regjering under antiimperialisten Kwame Nkrumah er styrtet, til fordel for et reaksjonært vestvendt styre. I Indonesia er minst 1/2 million mennesker slaktet ned av de fascistiske, militaristiske og muhammedanske kreftene under general Suharto. Ian Smith i Rhodesia sitter ennå, og ingen alvorlige slag er rettet mot apartheid. Amerikanerne holdt met letthet Kina ute av FN, og viste at de har FN under trygg kontroll som redskap for sin politikk i det nye året. USA har ikke lidt noe avgjørende nederlag i Vietnam. I 1966 forserte yankeene tvert imot bygginga av et asiatick basenett rettet mot folkerepublikken Kina, samtidig som de snakket mer og mer åpent om krig. Dette er klart og tydelig en veldig stor fare for verdensfreden.

Men disse tilbakeslaga er bare en del av bildet. Jeg vil nevne eksempler på en annen del : En ny, trolig mer framskrittssvinnlig regjering kom til makta i Syria, som nå er en dødelig trussel mot de amerikansk/britiske oljeinteressene i midtösten. Som kjent er det disse oljeinteressene som holder de arabiske slavesamfunnene oppe. Regjeringa Wilson har fått sin "afrikanskvennlige" politikk grundig avslört. Det er derfor nå mer trolig at afrikanerne vil ta problemet Smith/Vorster i sine egne hender. Over hele verden vinner frihetsbestrebelsler fram, blant annet i Thailand, og i "portugisisk" Guinea, der folket nå kontrollerer over halve området. I Vietnam slutter befolkninga enda fastere opp om frigjøringsstyrkene enn för, samtidig som de amerikanske soldatenes dyriske framferd har reist en massebevegelse blandt rettferdssinnete mennesker over hele verden. I USA reiser en ny, radikal bevegelse seg, både i Vietnam-bevegelsen og i borgerrettsbevegelsen under slagordet "Black Power". Og dette er bare få eksempler på framgang for demokratiske, sosialistiske og revolusjonære krefter i 1966. Lista er lang. Derfor kan vi også trygt si framgangen oppveier tilbakeslaga.

Utviklinga i vårt land kan vi også si gikk vår vei i 1966. Stadig flere blei kvalme av den amerikanske nedslaktinga i Vietnam, og jeg våger å gjette at det nå er flertall i det norske folket mot den amerikanske innblandinga. Det stygge mellomspillet om vårens lønnsoppgjør mellom arbeidsgiverne, borgerregjeringa og den DNA-kontrollerte LO-ledelsen fikk masser av arbeidsfolk til å tenke seg om. om det framleis er meget langt til flertallet, kan vi trygt si at disse hendingene splittet og svekket de fem borgerlige partiene (inklusive Arbeiderpartiet), og styrket SF og oss. Galluppene for våren viste bra framgang, og ifølge ryktene skal seine høsttall ligge nær 10 %. Dette skulle bety at om det var stortingsvalg nå, ville mandattallet vårt på stortinget bli mangedoblet.

Hvordan står det så til med vår egen organisasjon, Oslo og Akershus SUF? Vi kan trygt si det står bra til med oss. Vi er Oslos 3. største politiske ungdomsorganisasjon, hverken NKU, Unge Venstre eller Kristelig Folkepartis Ungdom kan hamle opp med oss. Vi har hatt framgang i medlemstall på flere hundre, og bare AUF og Unge Høyre kan skryte av å ha flere medlemmer enn oss. Og selv når det gjelder disse organisasjonene Veit vi temmelig sikkert at vi har minst like mange ivrige og aktive medlemmer som dem. Når Ky-faschistene i Unge Høyre lager demonstrasjon utenfor den kinesiske ambassaden, som de gjorde i høst, kommer 20-30 mennesker. Mot de nær 5000 i LO. desembertoget klarte de bare å stille et par hundre. Medlem for medlem er vi sterkere representert enn AUF i alle felles demonstrasjoner og tiltak. AUF og UH er i virkeligheten papirtigre, kamerater, kunstig oppblåst av medlemstall som skyldes feit økonomisk støtte og upolitiske programmer, uten at de derfor er for sterke for oss i virkelig politisk virksomhet.

Vi har altså hatt framgang, og strømmen går vår vei. Men kan vi av den grunn sette oss på rompa og slappe av, kamerater? Jeg mener at vi kan ikke det. Sjølsagt skal vi vinne mye i framtida. Men at strømmen går vår vei betyr ikke at vi ikke må jobbe for det vi vil oppnå. Vi kan ikke vente at det skal falle druer ned fra himmelen bare vi åpner kjeften. Det skal være kommunevalg i høst. Dette valget må vi og SF vinne, vi må kunne vise til en betydelig framgang siden 1963 og helst også siden 1965.

Kamerater. I en viktig uttalelse fra SUFs landsmøte heter det at USA og Sovjet for tida har felles interesse av fred i Europa for tida. Men denne stabiliseringa i vår egen verdensdel må ikke skjule for oss at verden er dypt splittet og truet av krig.

Amerikanerne bygger ut et basenett i Asia, og mange hevder de forbereder en stor landkrig der. Det var USA selv som gjennom sin utenriksminister Dean Rusk minnet NATO-landene på at de ifølge pakten er forpliktet til å hjelpe USA i en slik krig, som også kan omfatte folkerepublikken Kina.

Mot denne dødelige faren, faren for at vi kan bli trukket inn i en landkrig i Asia med norske soldater som kanonføde for Johnson, blekner alle de resultatene vi har oppnådd som små og uvesentlige. Stadig blir det klarere at integreringa med vestblokklandene, ledet av USA og Tyskland under nazisten Kiesinger betyr en dødelig fare for oss selv og for verdensfreden. Samtidig blir det stadig klarere at de herskende kretsene i Norge er for en slik integrering.

Dey er bare vi som kan kjempe mot en slik utvikling. AUF prøver å trekke til seg den radikale ungdomsmassen med mange fraser og enkelte bra slagord, men dette kan ikke skjule at organisasjonen verken kan eller vil kjempe for det som er vesentlig : for sosialismen og freden og mot krigshisserne og kapitalistene. Vi har vunnet på vårt klare standpunkt i Vietnam-konflikten. Nå er de folka ute som sa "ikkje gass" og ikke ville tale åpent ut. De prøver så godt de kann å få oss og folkeopinionen fra å støtte FNLs rettferdige krav om tilbaketrekking og Nordvietnams rettferdige krav om bombestans för forhandlinger kan begynne Det er mange haier i sjöen, folk som vil vinne politisk støtte på skinnradikalisme og på å gjöre den radikale bevegelsen "ufarlig" og "snill".

Derfor må vi svømme som aldri för, selv om vi har strömmen med oss. Vi som er tillitsmenn må lære å skjötte jobbene våre bedre, og vi må få dratt flere med. Det må dannes flere lag. Studiearbeidet må ökes.

Men til alle sammen : politikk er noe som har med mennesker å gjöre, forholdet mellom mennesker. Den begynner og slutter ute blant folk, på "individualplanet", ikke i toppen. Politikk er de store vietnamdemonstrasjonene. Det er også ti-tusener av ungdommer som forklarer kameratene sine hvorfor USAs politikk er gal og umenneskelig.

Derfor må vi huske på at den viktigste arbeidsoppgaven for alle medlemmene våre på nyåret ligger blant kameratene : i å prate med sidemannen, naboen, arbeidskameraten. Vi må forklare han/henne hvorfor samfunnet vårt er som det er, hvorfor lönnoppgjöret ikke blir bedre, hvorfor vi må være solidariske med Vietnam og Sör-Afrika. Vi må åpne öynene deres for frfaren for verdenskrig. Vi må lære dem politikk. Peke ut for dem det vi skal kjempe for, og det vi må kjempe mot.

Dette er den viktigste oppgaven, kamerater, og den hviler på oss alle sammen, ikke bare på de få i toppen. Det er dette arbeidet som skaffer oss nye medlemmer og støtte i massene. Klarer vi ikke dette, hjelper det lite hvor bra arbeidet i toppen enn er. Men klarer vi det, kan vi virkelig slå dugelige slag for sosialismen og freden i det nye året.

et arbeidsomt og framgangsrikt
nytt år !